

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **E. H.**, bytem V H. 1015/12, Z., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2014, č. j. KUOK 37526/2014, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2014, č. j. KUOK 37526/2014, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh ze dne 27. 1. 2014, č. j. 2013/2093/DO – MUZB

– 7. Posledně jmenovaným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 4a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu), neboť dne 10. 10. 2013 v 17:30 hodin řídil na silnici II. třídy č. 315 v obci Hoštejn ve směru jízdy od obce Kosov osobní motorové vozidlo BMW 730D 701, RZ X, kde byl zastaven a kontrolován v blízkosti místní základní školy. V průběhu silniční kontroly bylo zjištěno, že obviněný užil k jízdě vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích z důvodu neplatné technické kontroly, jejíž platnost skončila dnem 3. 10. 2013. Dále bylo zjištěno, že světelná propustnost okna levých předních dveří vozidla byla menší jak předepsaných 70 %, kdy byla policistou pomocí přístroje PocketDetective 2.1 naměřena propustnost tohoto okna 10,6 %, resp. 10,8 %. Současně bylo zjištěno, že obviněný předmětné vozidlo řídil, aniž by byl držitelem platného posudku o zdravotní způsobilosti. Uvedeným jednáním žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) a § 87 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za uvedená jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 6.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a povinnost uhradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] V žalobě žalobce namítal, že ve věci bylo pravomocně rozhodnuto příkazem ze dne 9. 12. 2013, č. j. 2013/2094/DO – MUZB – 3 (důkaz: kopie příkazu s vyznačenou právní mocí), kterým byl žalobce (identická fyzická osoba) uznán vinným ze spáchání správního deliktu za naprosto totožný skutek, z jakého byl obviněn a následně uznán vinným v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgán tedy za skutek, který je uveden v odst. 1 žaloby, potrestal žalobce tímto rozhodnutím podruhé. Postup správního orgánu I. stupně žalobce považuje za porušení zásady *ne bis in idem*, kdy nejenže vydal rozhodnutí o vině za totožný skutek, ale sám správní orgán I. stupně vydal příkaz, kterým žalobce uznal vinným z totožného skutku, tedy mu tato skutečnost byla prokazatelně známa. Podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl žalobce spáchat skutek v 17:30 hodin, ale úřední záznamy prokazují, že žalobce byl kontrolován již v 17:00 hodin. V 17:30 hodin se žalobce již ani nenacházel na místě kontroly s vozidlem a řízení bylo vedeno pro skutek, který se prokazatelně nestal, kdy jeho spáchání neprokazují žádné důkazy. Žalobce byl policisty kontrolován následně, když se vracel zpět domů (tentokrát v jiném vozidle, které již splňovalo technické podmínky provozu na pozemních komunikacích). Policisté v případě kontroly v 17:30 hodin nezjistili žádné nedostatky, avšak žalobce přesvědčen, že existuje evidence o provedené kontrole a napadené rozhodnutí by tak mohlo být v budoucnu interpretováno tak, že se vztahuje právě k této druhé kontrole, což však nemá oporu ve spise, neboť dle oznámení o přestupku byl oznámen přestupek, kterého se měl žalobce dopustit v 17 hodin při jízdě vozidlem BMW (RZ X). V případě, že soud ponechá toto rozhodnutí v platnosti, nebude nic správnímu orgánu bránit v tom, aby zahájil řízení též pro skutek, ke kterému došlo v 17:00 hodin, a jako podklad pro vydání rozhodnutí užil (paradoxně) identické podklady (zejména tiskopis oznámení – odevzdání – přestupku – věci – a úřední

záznamy policie) jako v této věci, a to jen proto, že v této věci byl na základě spisového materiálu vyhotoven vadný výrok, který umožňuje žalobce trestat za totožný skutek znovu (potřetí). V tomto případě se nejedná ze strany žalobce o formalismus, kdy za vadu řízení považuje rozdíl v časovém určení skutku o minuty. V případě takového rozdílu v čase uvedeném v obvinění a v úředním záznamu je možné skutek zaměnit s jiným, případně (a tuto možnost potvrzuje svým nerespektováním překážky *rei iudicatae* i správní orgán I. stupně), kdy bylo možné zahájit proti žalobci další správní řízení pro skutek, který se stal dne 10. 10. 2013 v 17:00 hodin. Správní orgán I. stupně taktéž fakticky neprovedl dokazování. Protokol o ústním jednání sice obsahuje výčet důkazních prostředků, které měl správní orgán k dispozici, avšak není patrné, že by správní orgán tyto důkazní prostředky zákonným způsobem prováděl a pečlivě hodnotil každý zvlášť a ve vzájemné souvislosti. Není zřejmé, jaké závěry správní orgán z jednotlivých důkazních prostředků vyvodil. Pokud by totiž správní orgán I. stupně provedl zákonným způsobem dokazování a provedl takové důkazy, které jsou nutné k řádnému skutkovému objasnění věci, sám by seznal, že jím „provedené“ důkazy jsou nedostatečné. V případě prošlého data technické kontroly neexistuje žádný důkaz, který by prokazoval, že vozidlo žalobce bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Jako důkaz v žádném případě nemohl správní orgán považovat pořízený videozáznam, ve kterém policista konstatuje „prošlou technickou“. Neabsolvování technické prohlídky vozidla může být prokázáno pouze listinou, do které se zaznamenávají údaje o provedené technické kontrole, nikoliv skutečnost, že policista prohlásí nějakou svoji domněnku do videozáznamu, byť mohl nafilmovat též registrační značku vozidla, ze které by bylo patrné, že od poslední technické kontroly neuplynula doba delší dvou let. Žalobce uvedl, že vozidlo technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích bylo. V případě měření propustnosti oken u vozidla žalobce taktéž nebyl proveden žádný důkaz, který by prokazoval skutečnost, že by zatmavení oken vozidla žalobce bylo v míře, která neodpovídá příslušným právním předpisům. Důkaz, který by tuto skutečnost mohl prokázat, by byl záznam z měřicího zařízení, které bylo dle příslušných předpisů ověřeno a zkalibrováno, přičemž jeho obsluha byla v době měření proškolená k obsluze tohoto zařízení a postupovala v souladu s návodem k obsluze tohoto zařízení. Žádná z takovýchto skutečností nebyla správním orgánem prokázána. Naopak, z pořízeného videozáznamu je zřejmé, že policista před měřením neočistil ani sklo čocky měřicího zařízení, ani plochu okna, na kterou přístroj přiložil, přičemž návod k obsluze tohoto měřicího zařízení uvádí očištění těchto ploch jako obligatorní podmínku správnosti provedení měření (důkaz: návrh na provedení návodu k obsluze zařízení PocketDetective 2.1). Tedy je prokazatelné, že policista postupoval při měření propustnosti skel v rozporu s návodem k obsluze, a proto výstup z takového měření nelze užít jako důkaz. K nutnosti měřit v souladu s návodem k obsluze se žalobce odkázal na rozsudek NSS č. j. 3 As 29/2011 – 56. K měření světelné propustnosti skel žalobce uvedl, že pro stanovení sankce je podle § 3 odst. 3 písm. b) zákona o metrologii možné použít pouze měřidlo stanovené vyhláškou, přičemž tuto podmínku použitý přístroj nesplňoval. Taktéž skutečnost, že žalobce v době kontroly nebyl držitelem potvrzení o zdravotní způsobilosti, nebyla správním orgánem nijak prokázána. Správní orgán se již při zahájení řízení spokojil s úředním záznamem a videozáznamem jako dostatečným důkazním prostředkem,

čímž dle názoru žalobce porušil zásadu presumpce neviny. Je zcela evidentní, že správní orgán byl o vině žalobce přesvědčen při zahájení řízení a žádným způsobem nepřipouštěl možnost, že by žalobce vinen nebyl. Pokud by totiž správní orgán takovouto možnost připouštěl, sdělil by v předvolání k ústnímu jednání žalobci, aby si s sebou na ústní jednání přinesl potvrzení o zdravotní způsobilosti, kterého je žalobce držitelem. Správní orgán se však zcela spokojil s videozáznamem, ve kterém zamítavě odpovídá na všechny dotazy policisty, které považoval za projev policejní šikany, přičemž odpovídal na dotaz, zda má u sebe potvrzení o zdravotní způsobilosti, nikoliv na dotaz, zda je jeho držitelem. Policista totiž k důkladnější prohlídce vozidla žalobce přistoupil až poté, co mu žalobce sdělil, že nesouhlasí s přestupkem spočívajícím v prošlé technické prohlídce. Již při lustraci osoby policista věděl, že je žalobce starší 65 let, avšak potvrzení o zdravotní způsobilosti žádal po žalobci až poté, co tento odmítl zaplatit blokovou pokutu ve výši 1.000 Kč. Taktéž k měření propustnosti skel policista přistoupil až poté, co žalobce nesouhlasil s blokovou pokutou. Takovýto přístup lze považovat za projev osobní msty policisty, neboť v případě, že by žalobce zaplatil blokovou pokutu, by policista tyto úkony vůbec neprováděl. Žalobce považoval provedenou kontrolu za nezákonnou a pořízený videozáznam se důkaz pořízený v rozporu s právními předpisy a odkázal na rozsudek NSS č. j. 7 As 102/2010 – 93, kdy soud označil neodůvodněně důkladnou kontrolu vozidla stěžovatele za nepřiměřenou. I v případě, kdyby žalobce odpovídal na otázku policisty, zda je držitelem potvrzení o zdravotní způsobilosti a odpověděl záporně, by správní orgán nemohl videozáznam užít jako usvědčující důkaz, neboť se jednalo o úkon před zahájením řízení, když žalobce nebyl poučen před jeho výsledkem (přičemž v daném případě se materiálně jednalo o výslech, případně podání vysvětlení). Správní orgán I. stupně, tedy v rozporu s § 2 odst. 12 trestního řádu při rozhodování přihlédl k důkazu, který byl proveden mimo ústní jednání (neboť důkaz výpovědi obviněného se provádí jeho výsledkem) a dopustil se závažného pochybení, když při svém rozhodování vzal v úvahu toto podání vysvětlení a na jeho základě vybudoval skutkový stav, neboť šlo o důkaz použitý v rozporu s procesními předpisy. Žalovaný toto pochybení správního orgánu přehlédl a rozhodl taktéž v rozporu se zákonem, neboť měl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání. I kdyby bylo podání vysvětlení relevantním důkazem o doznání žalobce, nezbavuje doznání obviněného správní orgán povinnosti řádně zjistit skutkový stav podle § 52 právního řádu. K samotné zdravotní způsobilosti žalobce uvedl, že je držitel osvědčení o zdravotní způsobilosti (důkaz: potvrzení o zdravotní způsobilosti, vydané dne 10. 9. 2013) a kdyby ho správní orgán vyzval k jeho předložení, správnímu orgánu by jej dodal. Pokud by tak správní orgán učinil, nikdy by neuznal žalobce vinným z přestupku, neboť skutkovou podstatou přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 4 silničního zákona naplní ten, kdo řídí motorové vozidlo a není držitelem platného posudku o zdravotní způsobilosti. Žalobce držitelem tohoto posudku byl, pouze jej neměl u sebe. Další nezákonnost vydaného rozhodnutí spatřoval žalobce zejména v postupu žalovaného, který vydal rozhodnutí, aniž by žalobce vyzval k doplnění podání odvolání, resp. žalovaný chybně posoudil, že správní orgán I. stupně žalobce k doplnění odvolání nevyzval. Je povinností žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně v případě, že podané odvolání neobsahuje žádný projednatelný důvod, vyzvat podatele v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vad podání a doplnění odvolacích důvodů. Skutečnost,

že správní orgán musí odvolatele vyzvat k odstranění nedostatků podání – doplnění odvolání vychází z § 37 odst. 3 správního řádu. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze čj. 5 Ca 298/2008 – 52, NSS, čj. 1 As 4/2009 – 53 a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích čj. 54 Ca 1/2008 - 30. Žalobce legitimně očekával, že bude správním orgánem vyzván k doplnění podání odvolání, kdy toto doplní ve lhůtě stanovené správním orgánem v zaslané výzvě. Místo toho žalovaný vydal rozhodnutí, které bylo pro žalobce překvapivé zejména s ohledem na existující judikaturu. Žalobce odkázal na nálezh Ústavního soudu čj. I. ÚS 654/03 a rozsudek NS, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009, o předvídatelnosti a překvapivosti rozhodnutí. Konečně žalobce namítl, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť není zřejmé, porušením kterého ustanovení zákona spáchal žalobce a který přestupek. Právně neznalý žalobce se tak mohl jen stěžít do rozhodnutí správního orgánu konkrétně odvolat, neboť mu nebylo zřejmé, z čeho je viněn, ani toto nemohl dohledat v zákoně.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitky žalobce jsou vyvráceny spisovým materiálem a to konkrétně oznámením přestupku ze dne 10. 10. 2014 a nahrávkou zaznamenanou na nosiči DVD, které lze jako neopakovatelné a neodkladné úkony jako důkazy použít. Dále žalovaný odkázal na usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 8. 4. 2014, čj. 2013/2093/DO MUZB – 11, kterým byl žalobce vyzván k doplnění blanketního odvolání. Pokud tedy žalobce rozporuje nějaké skutečnosti, měl možnost svoje tvrzení doložit při ústním jednání, případně je doložit ke svému odvolání. Stěžít lze po správním orgánu požadovat, aby prokazoval stav, který nenastal, míněno, že žalobce v den kontroly neměl lékařské potvrzení o zdravotní způsobilosti. Obviněný má právo navrhnout důkazy, případně tyto předkládat. Pokud žalobce nějakou skutečnost tvrdí, měl by své tvrzení průkazně doložit. Správní orgán je povinen zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což se dle žalovaného stalo. Zmiňovaný příkaz, o kterém žalobce ve své žalobě hovoří, se ve spisovém materiálu nenachází, a tudíž se k tomuto nemůže žalovaný vyjádřit. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce nebyl krácen na svých procesních právech, nýbrž se o svá práva připravil pouze svou nečinností. Provedeným dokazováním je nade vše pochybnost prokázáno, že se žalobce dopustil skutků, které mu byly kladeny za vinu, a z toho důvodu navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[4] V replice žalobce uvedl, že je pravdou, že žalobce skutečně v den kontroly lékařské potvrzení o zdravotní způsobilosti u sebe neměl. Správní orgán však nijak neprokázal, že by žalobce řídil vozidlo a zároveň nebyl držitelem platného posudku o zdravotní způsobilosti. Žalobce totiž držitelem platného posudku o zdravotní způsobilosti v době kontroly byl. Žalovaný se hluboce mýlí, když se domnívá, že správní orgán nemůže prokazovat negativní skutečnost – tedy skutečnost, která nenastala. Správní orgán je povinen prokázat obviněnému, že přestupek, který je mu kladen za vinu, skutečně spáchal – důkazní břemeno zde leží právě na správním orgánu, a to i v případě, kdy se jedná o skutečnost, která nenastala, když právě tato negativní skutečnost naplňuje skutkovou podstatu přestupku. V této věci měl správní orgán vyvinout v řízení v I. stupni větší aktivitu, avšak správní orgán svým postojem

dal najevo, že předem počítá s pasivitou žalobce. Je pravdou, že žalobce byl během řízení v prvním stupni pasivní, a to v důsledku administrativního pochybení, kdy proti žalobci bylo zahájeno pro protiprávní jednání, ke kterému mělo dojít v identický den a v identickém čase, jiné řízení, ve kterém si zvolil zmocněnce. Žalobce jako právní laik nevěděl, že je možné, aby pro podezření z přestupku, které vzešlo při jedné policejní kontrole, zahajoval tentýž úřad dvě odlišná řízení; proto žil v právním omylu, že je též v tomto řízení zastoupen. Žalobce považoval za nespravedlivé, aby byl trestán za to, že nebyl držitelem posudku o zdravotní způsobilosti, když držitelem takového posudku byl, a to jen pro administrativní pochybení ve správním řízení, ač v řízení o žalobě jednoznačně prokázal, že držitelem předmětného posudku je a byl též ke dni 10. 10. 2013. Žalobci tedy nebylo zřejmé, z jakého důvodu žalovaný namísto uspokojení žalobce z důvodu nového důkazu trvá na jeho potrestání, ač je zřejmé, že výrok rozhodnutí neodráží skutečný stav věci, neboť není pravdou, že by žalobce nebyl držitelem posudku zdravotní způsobilosti, když držitelem posudku o zdravotní způsobilosti prokazatelně byl. Ostatně správní orgán ani dostatečně nezajistil přítomnost žalobce jako obviněného na ústním jednání. V situaci, kdy správní orgán nebyl schopen vlastním postupem zjistit, zda žalobce v době kontroly byl držitelem platného posudku o zdravotní způsobilosti či nikoliv, měl do předvolání uvést, že účast žalobce jako obviněného na ústním jednání je nutná k řádnému prošetření věci, tzn. měl provést účastnickou výpověď. V případě, kdy se žalobce nedostavil na ústní jednání, správní orgán měl vyvinout větší aktivitu a přinejmenším zdůraznit, že jeho účast na jednání je nutná. Taktéž měl správní orgán obviněného vyzvat, aby posudek o zdravotní způsobilosti předložil. Žalobce držitelem posudku o zdravotní způsobilosti byl a v případě, kdyby k tomu byl správním orgánem vyzván, tento by předložil. Správní orgán též mohl zaslat dotaz na jeho ošetřujícího lékaře. Je tedy jen a pouze pochybením správního orgánu, že neučinil dostatečné kroky ke zjištění skutkového stavu. Žalobce jednoznačně prokázal, že se skutků, které jsou mu kladeny za vinu, nedopustil. Žalobce se nemůže připravit o právo na řádné zjištění skutkového stavu svou nečinností (usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 5 As 126/2011 – 68) a byť obviněný připouští své pochybení v průběhu řízení, tak v řízení před soudem jednoznačně prokázal, že se skutku, který je mu kladen za vinu, nedopustil, neboť držitelem zdravotního posudku byl. Pokud správní orgány neprovedly žádné úkony ke zjištění, zda žalobce byl držitelem zdravotního posudku (například nepředvolaly žalobce k účastnické výpovědi, nevyzvaly jej k jeho doložení, nekontaktovaly jeho lékaře apod.), vyžaduje skutkový stav doplnění dokazování, a to právě zdravotním posudkem přiloženým k žalobě, což představuje důvod pro zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Proto žalobce navrhl k žalobě přiložený posudek zdravotní způsobilosti žalobce k řízení motorových vozidel provést před soudem jako důkaz tak, aby soud mohl rozhodnout na základě skutkového stavu tímto dokazováním zjištěného v souladu s § 77 odst. 2 s. ř. s. Ostatně, podle § 100 odst. 1 s. ř. s. vychází soud ze skutkového stavu v době jeho rozhodnutí, pročez je žalobce přesvědčen o důvodnosti své žaloby.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 16. 4. 2014 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[6] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám soud zjistil z ručně psaného oznámení přestupku, že žalobce byl 10. 10. 2013 v 17:03 hodin v Hoštejně u restaurace Pod Hradem kontrolován, bylo u něj provedeno odborné měření přístrojem Dräger s negativním výsledkem. Na vozidle bylo zjištěno *zatemnění předního bočního skla nad povinný limit a naměřeno 10,8 % propustnosti světla; dále na vozidle byla neplatná technická prohlídka od 4. 10. 2013.* Řidič dále nepředložil lékařské potvrzení o zdravotní způsobilosti. Žalobce se odmítl do oznámení vyjádřit a podepsat.

[7] Podle oznámení přestupku ze dne 11. 10. 2013 v 17:00 hodin policista Jarmar z měřícího stanoviště u domu č. 79 nahlásil, že na projíždějícím vozidle BMW černé barvy si všimnul zatmavených přední bočních skel nad povolenou hranici. Po příjezdu na likvidační stanoviště, které bylo u zastávky před restaurací Pod Hradem, bylo vozidlo zastaveno a řidiči bylo sděleno, že přední boční skla jsou zatemněná nad povolenou hranici a na vozidle mu tento měsíc, tedy v říjnu končí platnost technické prohlídky. Poté byla prověřena přes systém PC Matra platnost technické prohlídky. Dle registru vozidel byla technická prohlídka platná do 3. 10. 2013. Provedeným měřením prostupnosti světla na skle u levých předních dveří byla přístrojem PocketDetective 2.1 naměřena hodnota 10,6 % a při druhém měření 10,8 % propustnosti světla. Minimální propustnost skla u obou předních dveří musí být alespoň 70 %. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a žádal o řešení přestupků ve správním řízení. Po sepsání oznámení byl žalobce požádán o předložení potvrzení o zdravotní způsobilosti, jelikož 20. 9. 2013 dovršil věku 65 let. Toto žalobce nepředložil a na dotaz, zdali jej nemá u sebe nebo nemá vůbec vystavené, řekl, že je vůbec nemá vystavené. Proto se tato skutečnost doplnila na oznámení o přestupku a toto bylo žalobci přečteno.

[8] Podle karty shora uvedeného vozidla bylo toto vozidlo zaevidováno v ČR 3. 10. 2011. Pravidelná technická prohlídka byla provedena 14. 10. 2013.

[9] Na základě výzvy správního orgánu I. stupně zaslala Policie ČR kalibrační list měřiče propustnosti oken, Declaration of conformity a certifikát kalibrace.

[10] Podle protokolu o ústním jednání ze dne 27. 1. 2014 se žalobce k tomuto jednání nedostavil a v jeho nepřítomnosti bylo provedeno „seznámení se spisem“, kdy bylo „čteno“ oznámení o přestupku sepsané na místě kontroly, oznámení přestupku a úřední záznam policisty podprap. P. S., seznámení s videozáznamem o průběhu kontroly (DVD) a výpis z evidenční karty řidiče. Dále bylo provedeno seznámení s kartou vozidla pořízenou s CRV, kalibrační listem PocketDetective 2.1 a osvědčením tohoto přístroje. Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2014 byl žalobce uznán vinným ze shora uvedených přestupků a byly mu uloženy výše popsané sankce. Správní orgán citoval z provedených důkazů, zvážil všechny podklady a důkazy a dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 4, a to porušením § 87 odst. 3, § 125c

odst. 1 písm. k) a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Rozhodnutí o přestupku převzal žalobce do vlastních rukou 31. 1. 2014.

[11] Odvoláním ze dne 9. 2. 2014, podaným k poštovní přepravě 11. 2. 2014, se žalobce odvolal do výrokové části rozhodnutí ze dne 27. 1. 2014, a to v plném rozsahu.

[12] Usnesením ze dne 8. 4. 2014 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění nedostatků písemného podání (odvolání proti rozhodnutí) podle § 82 odst. 1 až 3 správního řádu, a to ve lhůtě pěti dnů ode dne oznámení (doručení) tohoto usnesení. Toto usnesení bylo žalobci doručeno do vlastních rukou 8. 4. 2014 prostřednictvím Městské policie Zábřeh.

[13] Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 4. 2014 tento přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy, přičemž správnost napadeného rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uplatněných v odvolání a rovněž s ohledem na veřejný zájem. Podle žalovaného správní orgán I. stupně postupoval tak, že zjistil všechny okolnosti ve prospěch a neprospěch žalobce, tj. šetřil okolnosti zjištění skutků, vyhodnotil důkazy, zejména v podobě pořízeného videozáznamu Policie ČR z provedené silniční kontroly, kdy současně umožnil žalobci seznámit se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, včetně doplněných listin o kalibraci měřiče propustnosti oken PocketDetective 2.1 provedené Elektronickým zkušebním ústavem v kalibračním listu č. 12724 ke dni 15. 11. 2011. O nařízeném jednání řádně a včas informoval žalobce a dostatečně šetřil jeho procesní práva i v době po vydání rozhodnutí, kdy ho vyzval k doplnění odvolání o důvody, v čem spatřuje rozpor vydaného rozhodnutí s právními předpisy nebo nesprávnost řízení, které jeho vydání předcházelo. V odůvodnění rozhodnutí o přestupku se správní orgán I. stupně zabýval dostatečně hodnocením okolnosti spáchání přestupků a šetřením procesních práv žalobce v rámci projednání věci v jeho nepřítomnosti, neboť se žalobce bez náležité omluvy k tomuto projednání nedostavil. Správní orgán v souladu se zákonem přihlédl i k samotné osobě pachatele přestupku v rámci ukládané sankce, kdy dostatečně hodnotil okolnosti ve prospěch i neprospěch pachatele přestupku. Podle žalovaného odvoláním napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a podloženo dostatečnými důkazy o skutkovém jednání žalobce, kdy nelze pochybovat o tom, že z jeho strany došlo k naplnění skutkové podstaty výše uvedených přestupků. Výše sankce byla rovněž řádně odůvodněna v souladu s právními předpisy; nad rámec posuzovaného odvolání žalovaný upozornil žalobce, že dnem právní moci tohoto rozhodnutí pozbývá řidičské oprávnění a je povinen odevzdat do pěti pracovních dnů řidičský průkaz. Po uplynutí poloviny doby sankce zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel může žalobce požádat o upuštění od výkonu zbývajících částí uložené sankce. Pokud bude žalobce chtít po vykonání uvedené sankce znovu řídit motorové vozidlo, musí požádat o vrácení řidičského oprávnění.

[14] Ze správního spisu Městského úřadu Zábřeh ve věci správního deliktu soud ve vztahu k souzené věci zjistil, že dne 9. 12. 2013 vydal jmenovaný správní úřad příkaz (čj. 2013/2094/DO-MUZB-3), kterým uznal žalobce jakožto podnikající

fyzickou osobu (s uvedením rodného čísla i identifikačního čísla podnikatele ve výroku) vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125d odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. tím, že provozoval dne 10. 10. 2013 v 17:00 hodin na silnici č. II/315 v obci Hoštejn, před restaurací Pod Hradem, motorové vozidlo tov. zn. BMW 730 D 701, RZ X, které nesplňovalo podmínky stanovené zvláštním právním předpisem tím, že nemělo platnou technickou kontrolu a kontrolu měření emisí, kdy platnost skončila dne 3. 10. 2013. Současně propustnost světla předního levého bočního okna byla nižší než stanovených 70 %, kdy přístrojem PocketDetective 2.1 byla naměřena při prvním měření hodnota 10,6 % a při druhém měření 10,8 %. Tím žalobce porušil § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. v návaznosti na § 37 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. a byla mu uložena pokuta 4.000 Kč a úhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[15] Dne 20. 12. 2013 (podle ručně psaného data oprávněné úřední osoby) podal žalobce elektronicky proti příkazu odpor (ze dne 18. 12. 2013), bez zaručeného elektronického podpisu. K němu přiložil nepodepsanou plnou moc.

[16] Dne 19. 12. 2013 podal na poštu žalobce totožný odpor proti příkazu, podepsaný zmocněncem P. K.. Odpor byl doručen správnímu úřadu 23. 12. 2013.

[17] Dne 6. 1. 2014 sdělil správní orgán I. stupně přímo žalobci, že příkaz nabyl právní moci 20. 12. 2013 a že odpor byl podán včas, ale nebyla k němu přiložena podepsaná plná moc se všemi náležitostmi (chyběl podpis zmocnitele). Proto nebyl odpor akceptován.

[18] K žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaný tuto žádost přeposlal správnímu orgánu I. stupně se stanoviskem, že správní orgán I. stupně byl povinen žalobce vyzvat k doplnění plné moci a že příkaz nenabyl právní moci. Toto sdělil i nové zmocněnkyni žalobce M. V..

[19] Správní orgán I. stupně žalobce vyzval žalobce k doplnění plné moci ve lhůtě do pěti pracovních dnů, a to jak přímo žalobce (převzal 23. 8. 2014), tak jeho zmocněnkyni M. V. elektronicky (20. 8. 2014, v plné moci požádala o doručování e-mailem).

[20] Dopisem ze dne 5. 9. 2014 sdělil žalobci správní orgán I. stupně, že plná moc nebyla doplněna, a že příkaz má tento správní orgán nadále za pravomocný. Na příkaze je vyznačena doložka právní moci s datem 20. 12. 2013. Sdělení bylo doručeno prostřednictvím České pošty zmocněnkyni žalobce tzv. fikcí (výzva zanechána 8. 9. 2014, vhozeno do schránky 22. 9. 2014).

[21] Dne 5. 9. 2014 byla doručena správnímu orgánu poštou podepsaná plná moc pro zmocněnce P. K. a dne 6. 10. 2014 opakovaně, totožného obsahu.

[22] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

[23] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 10. 10. 2013 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 28. 4. 2014.

[24] Dále soud konstatuje, že skutkové podstaty předmětných přestupků podle účinné právní úpravy existují i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[25] První námitkou, kterou se soud zabýval, byla námitka překážky *ne bis in idem* (překážka věci rozhodnuté, doslova „*ne dvakrát do téhož*“), jejíž vyřešení mělo před ostatními z povahy věci přednost. Jde o obecný právní princip, vyjádřený i v § 48 odst. 2 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., účinný ke dni vydání napadeného rozhodnutí), podle kterého *přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou*. Rovněž platí, že překážkou řízení je překážka litispendence - podle § 48 odst. 2 správního řádu *zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu*.

[26] Ani jednou překážkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval, přestože je postaveno najisto a mezi účastníky soudního řízení není pochyb o tom, že ve stejné věci byla zahájena dvě řízení (o přestupku a o správním deliktu). Žalovaný se o řízení o správním deliktu dozvěděl nejpozději z žádosti žalobce o opatření proti nečinnosti, doručeného mu správním orgánem I. stupně dne 1. 7. 2014 a ze správního spisu ani vyjádření žalovaného nevyplývá, že by bylo napadené rozhodnutí zrušeno v přezkumném řízení podle § 94 a násl. správního řádu.

[27] Řízení ve věci přestupku bylo zahájeno dnem 10. 1. 2014, řízení o správním deliktu doručení příkazu dne 11. 12. 2013, tedy dříve. Z uvedeného se podává, že zde byla překážka litispendence. Podle soudu se jednalo o tutéž věc. Přestupkové řízení bylo zahájeno podle oznámení pro skutek spočívající v užití „nezpůsobilého“ vozidla k jízdě – tj. bez technické kontroly, dále pro propustnost předmětných skel menší než je stanoveno a dále proto, že žalobce řídil vozidlo, aniž by byl držitelem platného posudku o zdravotní způsobilosti. Řízení o správním deliktu bylo zahájeno příkazem, kterým byl žalobcem uznán vinným z užití vozidla k jízdě, přičemž toto vozidlo nesplňuje podmínky stanovené jiným právním předpisem – tj. bez technické kontroly (a zde i bez platného změření emisí) a dále pro propustnost předmětných skel menší než je stanoveno. V případě dvou z vyjmenovaných skutků tedy bylo řízení totožné.

[28] Podle § 125d odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném ke dni vydání příkazu (9. 12. 2013, tj. ve znění účinném do 30. 4. 2014), *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 1 písm. a) přikáže nebo dovolí, aby bylo v provozu na pozemních komunikacích použito vozidla, které nesplňuje podmínky stanovené jiným právním předpisem*.

[29] Podle § 125c odst. 1 písm. k zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tj. účinném do 30. 4. 2014), *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.* Podle § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.*

[30] Z uvedeného se podává, že v obou případech jde o jednání, kdy vozidlo nesplňuje podmínky stanovené jiným předpisem, čili v podstatných znacích se shoduje a jde o shodu nejen *de facto*, ale rovněž *de iure*, což je rozhodující; popis skutku je shodný v obou rozhodnutích.

[31] Totožnost věci má jako další podmínku totožnost osoby (účastníka řízení, trestaného). Konkrétní skutkové okolnosti se týkají téhož obviněného (žalobce) a jsou neoddělitelně spjaty v čase a místě. Podle soudu i tato podmínka byla splněna, protože v přestupkovém řízení byl stíhán žalobce jakožto fyzická osoba (nepodnikající), kdežto v případě řízení o správním deliktu coby fyzická osoba podnikající, přičemž stále šlo o jednu a tutéž osobu. Ostatně, ve výroku příkazu byl žalobce označen i datem narození.

[32] Obě řízení měla shodný objekt. Pokud zjistily správní orgány, že skutku se dopustil žalobce při podnikatelské činnosti, měl správní orgán I. stupně předat věc tomu, kdo rozhoduje o správním deliktu (srov. Prášková, H. *Základy odpovědnosti za správní delikty*. 1. vydání. Praha. C. H. Beck, 2013, s. 54 a násl.; zejména s. 62).

[33] Právně významným následkem je ohrožení či porušení téhož zájmu, tj. řízení vozidla, které splňuje obecně závaznými předpisy stanovené podmínky; totožné je tak jednání i jeho následek (podrobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, čj. 6 As 106/2014 – 25, ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011 – 163, a ze dne 10. 2. 2011, čj. 9 As 67/2010 – 74, www.nssoud.cz).

[34] Podstatou zásady *ne bis in idem* je to, že člověk má být nejen potrestán, ale i stíhán jen jednou. A to ve všech kombinacích trestání (srov. Molek, Pavel: *Právo na spravedlivý proces*. Ediční řada Lidská práva. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2012, s. 411 a násl.; citováno i z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 4 Tz 11/2010, www.nssoud.cz).

[35] Provedené řízení o přestupku bylo zahájeno přes překážku litispendence a tím byly porušeny mj. § 48 odst. 2 správního řádu, rovněž čl. 40 odst. 5 věta první Ústavy, podle které *nikdo nemůže být trestně stíhán za čin, pro který již byl pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby*, a dále čl. 4 protokolu č. 7 bod 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění protokolů č. 3, 5 a 8 (sdělení č. 209/1992 Sb.), podle kterého *nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl*

osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.

[36] Soud zrušil napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, protože mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný shora podaným právním výkladem podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

[37] Úspěšnému žalobci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. soud přiznal odměnu za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za převzetí věci a podání žaloby 2 x 3.100 Kč. Ke každému úkonu přiznal soud paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem 600 Kč. K celkové částce 6.800 Kč náleží podle § 57 odst. 2 s. ř. s. daň z přidané hodnoty ve výši 1.428 Kč. K náhradě nákladů řízení náleží i náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Celková odměna za zastupování činí 11.228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 31. 7. 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně